

Olisi voinut melkein kuulla kuinka kirkas vedenkaltainen pisara tippui vanhan puisen ja pölyisen piirongin ajan kolhimalle pinnalle. Se porautui kuin jääpiikki puiseen pintaan, levisi ja hajosi. Pisara kiilteli kalliin timantin lailla auringon heittäessä säteitään säröisen ikkunan kautta huoneen yksinäisimpään nurkkaan. Kyynel kosketti pölyistä pintaa jolloin vanha ja nuori yhdistyivät yhdeksi. Samalla se kertoi salamyhkäistä tarinaa ihojemme ensi kosketuksesta. Pitkät vaaleat hiukset taistelivat pysyäkseen sotkuisessa nutturassa, joka oli kietaistu ylös pikaisesti ajattelematta. Kapeat vaaleilla maaliläiskillä koristellut kasvot eivät hievahtaneetkaan. Käsi vavisi kuin haavanlehti Rosan kirjoittaessa sulkakynällään hentoakin hennompaan paperiin , joka oli tahriintunut helmimäisestä kyynelvirrasta ja levinneestä musteesta. Pisan ja vanhan piirongin liitto oli tuntunut ikuiselta kemialliselta sidokselta, jossa protonit ja neutronit tukevat toinen toisiaan. Rikottu pinta, säröilevä ja terävä ja toisistaan erotettu ei palaisi yhdeksi. Pitkä uurre, viilto lihassa, kipu ja pisto, joka nyt auki revittynä ja rikottuna pulppusi magman lailla sakeaa punaista katkeruuden viiniä sai Rosan tuntemaan kyynelten virran joka tulvi Niilin tavoin. Tytön nyrkissä paperi rutistui ja paloi pois liekehtien. Pöly ja tuhka yhdeksi muuttuneina katosivat ja jäljelle jäi vain yksinäinen vanha piironki joka seiso i huoneen nurkassa kolhujen ja ruhjeiden rasittamana oman elämänsä vankina. Pahinta kaikessa oli mieli, joka janosi selityksiä tiedemihen lailla. Kysymykset eivät lähteneet ne olivat jumissa puun ja kuoren välissä jossa happi kävisi aikaa myöten vähiin. Raskaat pienet kivet jotka yhdessä valuvat käsikädessä alas avaruudesta tiimalasin pohjalle eivät tunne mitään. Ympärillä oleva kylmä ja pimeä tyhjä huone ja vanha piironki eivät osanneet kertoa Rosalle totuutta niin, että hän olisi kyennyt sen ymmärtämään. Kivet tiimalasin pohjalle hukkuneina saivat Rosan liikkkeelle ensimmäisen kerran koko tuskallisena kuukautena. Oliivinvihreä pitkistä puuvilla kuiduista muotoutunut kokonaisuus liehui tuulen leikkiessä sen runsailla helmoilla. Rosan kosteat kävelyn kuluttamat jalkapohjat imivät itseensä magneetin lailla rantahiekan yksinäisiä jyviä. Nuori keho kumartui ja oli nyt jalkojensa varassa kauniina kuin kesäkuun ensimmäinen päivä. Silmät jotka välittivät kaipuuta katselivat horisonttia uuden toivossa ja vanhan surussa kylpien. Päivettyneet käsivarret kohosivat julistaakseen rauhansopimusta tuuhealle auringon vaalentamalle palmikolle ja pujottivat hiukset siistille poninhännälle. Rosa oli valmis, valmis siihen kaikkeen mihin ihminen maanpäällä elämässään joutuu. Silmät tuntuivat raskailta ja paljon nähneiltä. Kuin yhdestä sopimuksesta ne kuitenkin lehahtivat auki kuin voikukat aamubarhaisella. Hengitys juoksi kilpaa pelon kanssa. Tyyntynyt järvi, viestin ilmoittaja oli levollinen. Rosan silmien eteen heijastui kuva voittajasta, joka oli nyppinyt ruusun terävät piikit ihostaan ja antanut kaikkien arpien umpeutua. Tässä hän nyt oli tyytyväisenä suru myrskyn riepottelemana, mutta sitkeämpänä ja järven vahvimpana lumpeena, joka aloittaisi uuden valloituksensa puhkeamalla kukkaan, joka ei tuntisi enään häpeäpilkkuja kasvoillaan.